

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Előfizetési Felhívás.

Lapunk mai számával befejezte első félévi pályafutását s a jövő számmal életének harmadik negyedébe lép.

Az elmúlt félév telve volt nehéz küzdelmekkel a lét — vagy nem létért s már nem egyszer azt hittük, hogy házagpótló vállalatunkkal, mely különben hazánkban az egyedüli, végleg föl kellend hagynunk, mert reményeink, melyeket vállalatunkhoz fűztünk, csak félig teljesültek. Pártolóink szép számmal jelentkeztek ugyan és szórványosan még mindig jelenkeznek, csak az a baj, hogy az előfizetési pénzek nagyon rendetlenül folynak be, oly annyira, hogy a kiadó azokból gyakran a legszükségesebb s elodázhatlan kiadásokat sem képes fedezni.

Midőn most, a harmadik évnegyed küszöbén lapunkra új előfizetést nyitunk, fölkérjük eddigi tisztelt pártfogóinkat, hogy mellettünk továbbra is kitartani,

együttal pedig új hívek szerzése által a lap fölvirágoztatását előmozdítani sziveskedjenek.

Az erdészeti altiszti személyzet jólétének előmozdítása lévén a fő cél, melynek magunkat szenteltük s melynek véghezvitelén fáradozni utolsó lehelletünkig meg nem szününk, elhatároztuk egy emlékiratnak az országos erdészeti egyesülethez leendő betérjesztésére, hogy azonban ezt egészen kifogástalanul, helyesen állíthassuk össze, adatokra van szükségünk, melyeket csak az érdekeltek maguk szolgáltathatnak. Annak idején, midőn a fölterjesztendő emlékirat tervezetét lapunkban közölni fogjuk, együttal megadjuk az utbaigazítást az adatok gyűjtésére nézve. —

A pályázatok gyors és nagy kiterjedésben való közzétételének szükségességét nem szükséges bővebben magyarázni. Érdekében áll az ugy az állást adónak, mint az azt keresőnek. — Lapunk gyakori megjelenése és nagy elterjedettsége folytán a pályázatok közzétételére fölötte alkalmas; e mellett a közzététel

TÁRCZA.

Téli árnykép.

A láthatárt vastag hó lepel takarja, s csillogó fehér sulya alatt, az utszéli bokrok ágai búsan alá hajolnak; csak imitt-amott mereszti égnek zuzmarától ékes karsu fejét egy-egy száraz perje, vagy kóró: tiltakozva a hó elnyomó hatalma ellen.

A közeli falu kéményeiből égbe törő füst-oszlopok, mint megannyi áldozat-tűz felszálló gomolyaga, törí meg a fenségesen szép mozdulatlan egy hanguságot, mert a mély csendben úgy tetszik, mintha e szűzi takaró alatt minden halva volna, vagy legalább is mély álomban ringana. Pedig e nyugodt lepel alatt az élet egyenetlen tusája szakadatlanul folyik. Palotában úgy, mint viskóban, csak hogy a kettő közül az utóbbi mindig megrázóbb küzdelmek színtere.

Utolsó felvonása játszik a falu végén, egy kis

házban, melynek három kis ablakából csak egyik bocátja be teljesen a világosságot, mert a másik kettő közül az egyik valami időtépte párna-félével van bedugva, a másiknak felén pedig a keretre ragasztott papír helyettesíti az üveget. Ezen össze-visszasággal összhangzik: a fal helyenkénti agyag tapasztása, a kerítés helyét sejtető karók letört csonkai, miknek maradványát talán most emészti az a csepp tűz, melytől sehogysem tud felmelegedni a kis szoba, mert a bent levők: egy fájdalmas sápadt arcú nő összegémberedett ujjait leheletével igyekszik melegíteni s a szoba sarkában álló rozogó faágyon egy vézna kis fiúcska nyöszörgi fogvaczogva: anyám fá—á—zom . . .

Mint kinzó nyilatlat járja át az anya szívét beteg magzatja panasz szava; élte árán is megváltaná a szenvedéstől és még sem tud rajta segíteni, mert nincs mivel élessze a már hamvadozó tüzet. . . . Leveszi derekán átkötött kopott nagy kendőjét, betakarja fiát és egy forró csókot nyomva láztól égő homlokára, biztatja:

diját a lehető legalacsonyabbra szabjuk, egyszeri hirdetés árát 2 forintban, minden további 1 forintban állapítván meg. — Ajánlközások közzétételének díja egyszeri közlésnél 50 kr., minden további eseteknél 25 kr. lesz.

Egyben fölkérjük mindazokat a hiveinket, kik előfizetési díjaikkal még hátralékban vannak, hogy tartozásukat a jövő hó elején kiegyenliteni, az előfizetési díjakat pedig jövőben mindig az évnegyed első havában beküldeni szíveskedjenek. A pénzek beküldését elősegítendő, máj számunkhoz egy-egy utalványlapot mellékelünk: a kiknek előfizetése még nem járt le, s így részükre az utalványlap fölösleges, szíveskedjenek azt lapunk iránt netán érdeklődő társaiknak átadni.

Előfizetések megújításánál kérjük az utalvány-szelvényre a czimszalagon látható nyilvántartási számot följegyezni.

A lap előfizetési ára marad az eddigi és így:

április—december hónapokra	3 frt
április—szeptember	2 frt
április—június	1 frt

Az „Erdészeti Ujság“

kiadó hivatala.

A fehér holló.

A legközelebb elmúlt napokban egy ritka természeti csoda jelent meg egészen véletlenül és váratlanul hazánkban, melynek — mint a csodáknak általában — fölötté sok bámulója akadt. Nem volt ez egyéb, mint egy gyönyörű fehér holló — megérdemjelezett erdőőr képiben.

Lapunk múlt számában adtunk hírt arról,

hogy Wolf Ferenczet, Sopron szab. kir. város erdő-őrét ő felsége a király sok évi hű szolgálata-nak elismeréseül az ezüst érdemkereszttel kegyeskedett kitüntetni.

Évek hosszú során át kedvelője vagyok az olvasásnak, a különféle hírlapok egyetlen hasábját, talán egyetlen bötűjét olvasatlan nem hagyom, még a hivatalos közlőny olvasása is élvezetet nyújt, mégis arra, hogy egy hasonlóan kitüntetett erdőőről olvastam volna, vissza- emlékezni nem bírok. Lehet, hogy emlékező tehetségem csal, vagy pedig évek óta nem fordult elő eset, hogy találatot volt az országban erdőőr, ki hosszú és hű szolgálattal dicsekedett s ez által magát a legmagasabb kegyre és elismerésre érdemesítette volna. Van még egy harmadik eset is, és ez nem egyéb, mint hogy az erdőöröket legközelebbi elöljáróik is — tisztelet a kivételeknek — fitymálva lenézik, azokkal foglalatostkodni méltóságukon alulinak tartják s nem érdemesítik arra, hogy érdemeiket, hű szolgálataikat — ha ilyenek vannak — a felség trónjának zsámolyánál bemutassák.

Mi, kik az életnek bő tapasztalatainak vagyunk birtokában, mi, kik szeretjük a legcsekélyebb dolgokat és mozzanatokat is megfigyelni, ezt a harmadik esetet vagyunk hajlandók okul fölronni, és pedig két okból: először, mert emlékező tehetségünk kitűnő s bátran

— Legy türelemmel édes gyermekem, ad a jó Isten tüzelőt és enni valót, csak imádkozzál hozzá — ..

A gyermek felelni akar anyja szavára, de a fogvaczogástól nem tud szóhoz jutni, csak égre emelt fénytelen kis szemével és összekulcsolt vézna kezecskeivel jelzi: hogy bizik Istenben és anyjának szót fogad . . . A nő egy újabb csókot lehel a kis szenvedőre s a tűzhelyhez siet. — Az elvétve csillogó parazsat összehuzza és a földről gondosan összeszedett forgács darabok és hulladékból tele tüdővel — füsttől csipett szemét hunyorgatva és olykor el-elfulladva igyekszik tüzet élesztetni, mely hosszas vajadás után végre fellobog és kis idő múlva a tüzre emelt kis csuporban, bugyogni kezd a parolgo gyógy-tea.

A kis beteg mohón nyúl a neki hármasértékű csupor után, mert éhségét, fázását és betegségét reméli vele csilapítani.

Czukor nincs benne, de azért annyira édesnek, jónak találja, hogy a már üres csuprot fölfordítva tartja kis szája fölé, hogy az utolsó csepp se vesszen

kárba; mikor így kiélvezte tartalmát, hálás pillantással nyújtotta vissza anyjának: fejét behuzva a párna és több kisebb-nagyobb rongyok közé, kisvártatva egyhangu, nyugodt lélekzése elárulta elalvását.

Az anya, ki eddig merőn nézett az ágyra, lassan oda lépett, gyermekét jól betakargatva egy hirtelen mozdulattal megállt és úgy a hogy volt, szinte futva, kisietett a szenvedés tanyájáról . . .

Vajjon e kis lak mindég oly nyomort látott? . . Nem! . . . volt idő, nem is oly rég, hogy meglegedés, boldogság lakozott benne és vidám gyermek kacaj zengett falai között. De a könyörtelen sors, mint ébredés az álom képet, váratlanul és hirtelen elmosta, megváltoztatta: a kacagás sirásba fult, a boldogságot fájdalom és boldogtalanság váltotta fel.

A családfőt egy alkonyat halva hozták haza társai a vágásból, hol munkaközben, egy alázuhant törzs maga alá temette s a faóriást alig lehetett eltávolítani áldozatáról, mintha még a halálban sem tudná megbocsátni: hogy gyilkos fejszéjével elmetszette életereit.

mondhatjuk, hogy ritkán hagy cserben, másodszor pedig, mert volt alkalmunk erdőöröket látni és ismerni, kik szinte félszázados odaadó szolgálat után vonultak a jól megérdemelt nyugalomba s csekély nyugdíjukon kívül még csak egy elismerő szó sem volt osztályrészük; marad tehát a harmadikul felsorolt ok, hogy az erdőört, vagy bármilyen elnevezés alatt szolgáló altisztet nem érdemesitenek — vagy csak nagy ritkán, elvétele — arra, hogy bármilyen kitüntetésben részesítsék.

Körülbelül két év előtt történt, mi is számot adtunk róla az akkor megjelenő „Erdőör“ című lapunkban, hogy Kudsir községében egy tűzvész alkalmával Bágya Miklós m. kir. erdőör saját életének kockáztatásával, valódi halál-megvetéssel mentett ki két gyermeket az egő házból akkor, mikor erre már sem a gyermekek édes atyja, sem az összesereglett sokadalom közül más valaki vállalkozni nem merészelt s e mellett nem csak ruházatát tette tönkre, de még égési sebeket is szenvedett. Nemes elhatározása annyival inkább dicséretre méltó, mert ő maga is számos apró gyermeknek volt atyja, kenyérkeresője, kiket esetleges elpusztulása esetén a legnagyobb nyomorban hagyott volna hátra.

Nem czélunk Bágya kartársunknak reklámot csinálni, nem akarjuk tettét dicsimnuszokkal

megörökíteni, mert a szép tett maga dicséreti legjobban önmagát, azt is tudjuk, hogy neki a veszedelem alkalmával nem az jutott eszébe, hogy milyen szép volna, ha őt önfeláldozásáért valami kitüntetés érné, meg vagyunk győződve, hogy nem föltünési vágy, szereplési viszketeg vezérelte a lángok közé s hogy a mit tett, azt szíve nemes sugallatából tette, de mégis kérdezzük, vajjon az ott szereplő csendőrség, községi elöljáróság akkor, midőn a tűzvészt kötelességszerűen bejelentette a fölöttes hatóságoknak, megemlékezett — e a szerény erdőőri mezbe bujtatott nemes lélek csodálatra méltó s a legnagyobb elismerést érdemlő gyönyörű tettéről? Ha pedig ezt megtették, tett — e, vagy pedig miért nem tett az a fölöttes hatóság lépéseket arra nézve, hogy az önzetlen, önfeláldozó nemes férfiú akár erkölcsileg, akár pedig anyagilag megjutalmaztassék?

Számosan, nagyon számosan vannak olyanok az erdészeti szaknál, kik részint hosszú és hű szolgálat, részint kiváló tevékenység által nagyon is rászolgáltak a legmagasabb kitüntetésre, vagy pedig jutalmazásra s míg egyrészt az első olyan ritka, mint a fehér holló, a másikonál akár hányszor tapasztaljuk, hogy indokolatlan takarékoságból még a jutalmakra szánt hitelből is megtakarítani igyekeznek, mintegy demonstrálván, hogy a személyzet között egy

A temetőn egy fejfával több . . . s a lét tengerén egy család boldogságával kevesebb lett.

A nőt a váratlan csapás ágyba döntötte s azt a kis összeget, mit férje után az uradalomtól végkielégítésül kapott, hamar felemésztette a betegség. — Meggyógyult, mert árvája érdekében meg kellett gyógyulnia; de az arcz, mely azelőtt víg volt, most csak akkor derült fel, ha munkából hazatérve, kis árváját magához ölelhette és fejét simogatta.

Az idő ha nem is gyógyítani, de lassan hegeszteni kezdte a sebet; a munka s e közben az a tudat: hogy gyermekéért kell élnie, kezdte megnyugtani, de most egész életkedve elmúlt, miutha az évek során szenvedett csapások mind összesítve szorítnák szívét, úgy nehezült rá a tudat: hogy életének biztató reménye, a testéből és véréből való test és vér, drága gyermeke súlyos beteg. Remegett a gondolattól is, hogy attól esetleg meg kell válnia.

S a szegény anya, kinek fájdalmát nem lehet mérni, mert a legszentebb és legmélyebb fájdalom,

hisz érte talán még a galamb is ölni kész, — vajjon most hol lehet? . . .

A falutól nem messze terülő erdőben van és száraz ágakat szed.

Már nem sokára kész lesz, de siet is, mert fél, hátha hon maradt gyermeke fölébred, vagy talán még egyébtől is, mert közbe-közbe széttekint, hallgatózva figyel és elfojtott szavával, mit inkább sejteni mint hallani lehet: Isten segélyét kéri . . . Pár percz még s haza viheti terhét és tüzet gyujthat beteg gyermekének. Ezen édes tudat elűzi félelmét, legyőzi lelkifurdalását: hogy tilosban idegen tulajdonhoz nyúl; hogy bűnt követ el, mert — így menti magát önmaga előtt — itt abból elég van, mi neki hiányzik s itt hiányát nem érzik, nála pedig megváltója az életnek.

Hirtelen, mint tiszta égből lecsapó villám bontja meg az erdő csendjét egy erőteljes ugatás. A nő egy pillanatra vissza fojtott lélekzettel meredten áll, mint egy szobor, de már a másik pillanatban tudatára ébredve a szörnyű valónak, átnyalábolja drága kincsét

sines, ki magát megjutalmazásra érdemessé tenné.

Az ilyen kitüntetésekkel anyagi haszon nem jár, hanem fölötte nagy annak az erkölcsi súlya. Az a nép, mely most megveti, lenézi az erdészeti altiszti személyzetet, egészen más szemmel nézné, ha azt látná, hogy azzal a felsőbb, sőt legfelsőbb körök is törődnek, érdemeiket megjutalmazzák, őket kitüntetésekben részesítik.

Senki sem fogja elvitatni, hogy az első és fő kelléke az erdők helyes kezelésének és megóvásának a szakképzettség mellett az, hogy az azzal bajoskodó tekintéllyel birjon s azt érvényesíteni is tudja. A tekintély olyan dolog, melyet nagyon nehezen lehet megszerezni, de még nehezebben megtartani.

Wolf Ferencz kartársunknak csak szívből gratulálhatunk a bizonyára jól megérdemelt kitüntetéséhez s egyedüli óhajunk az, hogy az ő esete ne maradjon magára, elszigetelten, hanem az övéhez hasonló és mondhatni, elég sűrűn előforduló érdemek szinte részesüljenek megfelelő elismerésben és kitüntetésben.

Felséges uralkodónk, mint korának egyik legszenvedélyesebb és legkitünőbb vadásza már mint ilyen is bizonyára nagy kedvelője az erdésznek s vadász kirándulásai alkalmával élegszer volt alkalma meggyőződni az erdészeti személyzet szolgálatának nehéz voltáról s nem

hisszük, hogy ezen a téren kifejtett buzgóságot, szerzett érdemeket megfelelő elismerésben, kitüntetésben ne részesítene, ha azokra legmagasabb figyelme irányíttatnék. Csak egy kis jóakarat, egy kis buzgóság a fölöttes hatóságoknál s az eredmény nem fog elmaradni.

Arról, hogy ez milyen jó hatással lenne a személyzetre s ez által magára az erdészetre, szinte fölösleges beszélni, mert nem lehet abban kételkedni, hogy mindenkinek buzgósága, igyekezete fokozódnék, ha tudná azt, hogy annak, ha nem is anyagi, de legalább erkölcsi gyümölcsét majdan élvezni fogja.

A katonaságnál gyakoriak a kitüntetések s ezek czélja bizonyára nem lehet csupán az, hogy az illetőt csinosabbá, nagyobbá tegyék, hanem csak is az lehet, hogy látásuk a többieket is buzdítsa érdemek szerzésére a szolgálatnak hűséges teljesítése, vitéségg és bátorság nyilvánítása által.

Akár merre nézünk, minden szaknál sűrűbben találkozunk kitüntetésekkel, mint a mienknél, mely pedig nem annyira kényelmes, nem annyira veszélytelen, hogy szolgálatában babérokat szerezni ne lehetne.

Reméljük, hogy ez nem marad így soká, hanem ezen a téren is meg fogjuk kapni azt, a mire rászolgálunk, mert be kell látni az intéző

és megkezdődik az élet-halál verseny. Hatalmas ugrásokkal iramodik a folyton ugató eb, nyomában siet lövésre kész fegyverével gazdája: az erdők rettegett őre.

A szerencsétlen üldözött terhétől akadályozva a futásban, egy ágba akadva elbukik, de hirtelen felugorva tovább szalad. Kendőjének kioldódott fél szárnya összefolyva kibomlott hajával, mint egy tépett foszlányos zászló lobog, elmaradt lábbelinek használt valamiét sem veszi fel, csak fut, vérző fél mezitláb, habár az egész közel hangzó ugatásból tudja, hogy veszve van.

Ágtól tépett szoknyáját ragadja meg már az eb, elébe tör s ő tehetetlenül átbukik rajta, de még így is görcsösen szorítja terhét.

— Ki vagy? — hangzik az erdőőr szava, ki egy könnyed ugrással veti át magát egy dült törzsről s látva, hogy egy tehetetlen nővel van szemben, kutyáját el vezényli.

— Keljen föl! . . . Kicsoda s mi jogon szedte ezt a száraz gályat?

— Uram! hát nem ismer? — nyögi földről fel-

kelve és az erdőörhöz fordulva a nő és egyet sohajtva folytatja: persze nem ismerhet, mert csak egy hónapja lakik községünkben; de könyörüljön rajtam édes jó uram . . . Kérem mindarra a mi kedves ön előtt! Hagyja szabadon vinnem e kis száraz ágat, kis fiam már hat hete beteg, neki viszem . . .

Az erdőört egy pillanatra megremegetteti a gyermekéért esengő anya szava, hisz neki is van gyermeke, de hirtelen elnyomja érzékenységet és hivatására gondolva, a következő perczben már az erdők kérlelhetlen őre és az iménti lágy húrok rezgését megczáfolja ki-mért erélyű csengő szava, a mint szavába vágva mondja:

— Ha nem is ismerem, de látom hogy szegény; szegénysége azonban fel nem jogosítja, hogy idegen tulajdonhoz nyuljon . . . Ismerve sem tehetnék egyebet, mint a mit hazánk törvényei előírnak s mire engem még külön esküm is kötelez. — A száraz galy itt marad, önt asszonyom a faluba, a községi előljáráshoz kísérem . . . Induljon előre!

köröknek, hogy az igazi érdem, bárhol nyilvánuljon is, jutalom nélkül nem maradhat.

LEVELEZÉS.

Nadabula, 1897. márczius 24.

Tekintetes szerkesztő ur!

Folyó hó 23-án, midőn az őrzésem alá tartozó bánya munkásai este 9 óra tájt nyugalomra akartak térni, a nadabulai garázdálkodó legények által megtámadtattak s egy hnyilczi legény életét vesztette, egy másik bányászt pedig úgy megvagdaltak, hogy aligha marad életben. A tetteseket a bíróság letartóztatta s most a rozsnyói kir. járásbíróság börtönében várják gyalázatos tettük méltó jutalmát.

Folyó hó 21-én a 15 éves János fiam nem hagyott békét, míg ki nem vittem szalonkahuzásra, mert még ilyenén soha részt nem vett. Engedtem kívánságának, sőt még idősebb 17 éves fiamat is hittam, de ez akaratoskodott és nem akart jönni. A kis Nimród-nak jól kedvezett a szerencse, mert csakhamar huzott is feléje egy szalonka s ő azt egy ügyes lövéssel lelőtte. No volt azután öröm, kivált mikor akaratoskodó, de már most talán irigykedő bátyja szemeláttára kifizetem neki egy korona lődiát. Ilyen gyermekekből nőnek fel idővel az igazi jó vadászok!

Üdvözlettel

Buday István
püspökségi erdőőr.

A rókamérgezésről.

Ilyen czimen hasznos és tanulságos könyvet irt Matter Rezső ur, a báró Popper-féle uradalom erdésze

A szerencsétlen teremtés, bár hogy is rimánkodik, süket fülekre talál, fa nélkül indulnia kell, vélt legnagyobb ellensége előtt.

Az előljárásnál hamar tisztázva van a személyazonosság; a rovatos napló is tudomást vesz, hivatalos rideg alakban a drámai esetről; hogy egy behajthatlanság folytán a hivatalból törlendő, vagy elzárásra változtatandó kihágási ügynek legyen előidézője. — Az erdőőr eltávozott, részéről mint erdőőrnek ez ügyszó, ha csak a tárgyalás során nem, — köze nincsen; de a luczkéreg-szinű zubbony alatt megszólal a felszabadult emberi jobb indulat.

Maga is küzd a sorssal a megélhetésért, de követve a legfenségesebb isteni tantételt: „Szeresd felebarátodat” — szűkre szabott illetményéből kevés aprított tüzelőt s meleg ételt küld névtelenül, hogy ismeretlenül áldják imába foglalva azt, kit a legnagyobb fájdalomindulatban talán meg is átkoztak. . . De vajjon az égi trón zsámolyához melyik ér el a kettő közül? . . bizonyára az előbbi.

Istvánfi.

Trencsén-Makón, német nyelven; magyarra fordította Matter János, a csurgói reform. főgymnasium tanára. A füzetke kis nyolczadrétű 26 oldalon röviden összefoglalva tárja elénk mindazt, mit a rókák mérgezésénél szem előtt kell tartanunk. Ezen kívül tartalmazza a füzetke a mérgezést szabályozó belügyministeri rendeletet. Az egész — eltekintve egy pár germanizmustól, melyet különben majd minden németből fordított könyvnél találhatunk, — érthető, népies nyelven van írva s így mindenki által jól használható.

Köztudomásu, hogy a róka vadállományunknak legveszedelmesebb ellensége s így nem lehet eléggé ajánlani annak minden módon való pusztítását, mi azonban nagy ravaszsága és fortélyossága mellett mindig sok nehézséggel jár.

A füzetkére, melynek ára nincs megjelölve — fölhívjuk tisztelt olvasóink figyelmét s ajánljuk megszerzését. Kapható a szerzőnek fönt jelzet czime alatt (utolsó posta Viszoka).

Mutatványul álljon itt a füzetnek egy fejezete:

A csalóगतó-hely fekvése.

Mint bármely más mérgezési eljárásnál, úgy a róka-mérgezésnél is idejekorán iparkodnunk kell a ravasz rókát előzetes ál-csalóगतó-étkekkel (kismadarakkal, egerekkel, nyulbelekkel, csontokkal stb.) bizonyos oly helyekre édesgetni, a hová azután később a valódi csalóगतó-étket kitenni szándékozunk. Ezt pedig legfőképen a róka forgóinál kell foganatba vennünk. De egyuttal valamely jól fölismerhető helyre tegyük le az ál-csalóगतó-étket (Vorwurf), hogy aztán később a mérgezett falatokat bármikor fölismerjük. Mindezt csak a téli évszak beköszöntekor ejtsük meg; a mennyiben az erdőségek más évszakok idején sok mindenféle más tollas állatnak, minők: a varjuk, hollók, szarkák, szajkók, adnak szállást; már pedig e szerint azok kitünő szaglási képességöknél fogva, igen szépen észreveszik és elfogyasztják az ál-csalóगतó-étkeket; mi több annyira rákapnak, hogy még a legzordonabb tél és látzólagos elköltözésük daczára is meg-megjelennek az erdőségből a csalóगतó helyen és a róka kontójára elhordozzák a falatokat.

Ha a róka a számára kitett több ilyen ugynévezet ál-falatot elvitt, akkor ne késlekedjünk a valódi falatokkal. Hogy azonban a távolabb tartózkodó rókákat is odacsalogassuk, készítünk egy kevés előbb leelőtt kutyának, vagy nyulnak beleiből álló vonszalékot és ezzel a véres csalóगतó-falattal egy nagyobb körvonalat kerülünk meg a pagonyban. Itt is, ott is egy-egy valódi falatot elszórva, elhozzuk a csalóगतó-étket egész a fő-csalóगतó helyig; megpörköljük, hogy erősebb szaga terjedjen és odaerősítjük az ahhoz alkalmas fa sűrű-leveles ágához (legjobb a tekintetben a jegenye és luczfenyő) körülbelül 3—4 méternyi magasságban. Minthogy pedig az ilyen magasabbra erősített csalóगतó-étkeket mindenesetre a nyestek, eset-

legesen a vadmacskák is föl szokták keresni, ajánljuk, hogy ugyanarra egy-két méreggel telítet falatot is helyezzünk.

A vonsaléknak valamely fára való helyezése következő nyereséggel jár: 1. magasabb helyről nagyobb a szagterjedés, csalogatja tehát a mindennemű ragadozó vadakat a távolabb fekvő területekről is; 2. Az oda csalogatás után legtöbbnyire biztosan a falatot veszik föl, míg ellenben a csalogató ételnek a talajra való fektetésénél a ragadozó vad mindig inkább és szívesebben a rászedésre szolgáló álételhez nyul, mint a valódi méregfalathoz; 3. a nyest, vagy a vadmacska hamarabb megkaparíthatók, mivel mindkettő a csalogató-ételt inkább a fáról veszi föl, mintsem a földről; 4. megszabadul az ember minden különös felügyeléstől a hivatlan egyéneket és vadorzókat illetőleg.

Különfélék.

Személyi hírek. A zsarnóczai m. kir. erdő-hivatalnál előléptetve illetve kinevezve lettek: III. oszt. erdőőrökké: Fischer Győző, Prikril János, Dobry József, Kozlik Ignác; IV. oszt. faraktárőrre: Sávolt József; I. oszt. erdőlegénnyé: Tonhauzer Antal, Mazúr Dániel, Krébesz Géza; II. oszt. erdőlegénnyé: Binder Béla; III. oszt. erdőlegénnyé: Maruska Lajos; I. oszt. erdőszolgává: Ruiszl Nándor; II. oszt. erdőszolgává: Szabó Lajos. — Kívánunk mindnyájuknak sok szerencsét és mielőbbi további előléptetést.

Lelőtték az utczán. Lippa városa nagy izgatottságban van. Egy fiatal vasuti munkást a város főterén agyonlőttek. Varga Istvánnak hívják a szerencsétlent, 26 éves s a temesvár—lippai vasut építésénél dolgozott. A gyilkos elmenekült s eddig még azt sem gyanítják, hogy ki volt.

Elpusztult fatelep. Gyulafalváról jelentik; Az Erdélyi erdőipar részvénytársaság „József” gőzfűrésztelepe teljesen leégett. A kár meghaladja a 100.000 forintot.

Kutyamészárszékek. A négylábu házörzőket, a különféle ratlereket, juhászkutyákat, pinesiket, komoly veszély fenyegeti. Arról van szó, hogy a kutyák husát is kivágják is kimérjék, mely a müncheni gourmandok véleménye szerint — tisztelet a gusztusoknak — sokkal jobb, mint a borjúhús, de mint vadhus is elkészíthető. Egy müncheni lómészáros a tanáchoz már be is adta kérvényét, hogy kutyamészárszéknek felállítását engedélyezzék. A tanács ugyan még nem határozott ez ügyben, de előreláthatólag megadja az engedélyt, mert törvény nem tiltja a kutyahús kimérését. Ezután még csak az kell, hogy kutyahizlalótelepeket állítsanak fel s hizlalókul a város tanács tagjait alkalmazzák.

A koldus aranyai. Békés-Csabán a minap letartóztattak egy Ábrahám Fülöp nevű arabiai zsidót,

mert engedelem nélkül házról - házra járt kéregetni. Bevitték a rendőrségre, a hol a külföldi koldusról kisült, hogy nem annyira szükségből, hanem talán inkább vagyongyűjtés céljából koldul, mert selyemkaftánjában ezerkétszáz Napoleon-aranyat találtak, míg a lájbija zsebében egész csomó nikkelpénz közt hat darab körmöci arany csörgött. A gazdag koldusnak franciaországi utlevele van, s most saját kérelmére Nizzába küldik kéyszerultevéllel. Kissé szokatlan módja a Riviera meglátogatásának.

Megkaptuk az „Állami Tisztviselők Lapja” legutolsó számát. Gonddal szerkesztett, irodalmi színvonalon álló lapja ez 18 év óta a magyar állami tisztviselőkarnak és valóban teljes mértékben megérdemli a legmelegebb pártolást. Cikkeit kiváló szakírók (mind-megannyi állami tisztviselő) írják. Minden száma hozza egy-egy kitünőbb tisztviselő, vagy a lap munkatársának jól sikerült arcképét és életrajzát. E mellett előfizetési ára valóban csekély (félévre 2 frt 50 kr.), melyet minden tisztviselő könnyen nélkülözhet. Ajánljuk ez ügyesen és körültekintéssel szerkesztett szaklapot az állami tisztviselő urak figyelmébe. Kiadóhivatal: Budapest VI. Andrassy út 75 sz. a. van, a hová az előfizetési pénzek küldendőek.

Meglőtt fatolvaj. Nemmeskéri Kiss Miklós véghelesi nagybirtokos erdejében az erdőkerülő — mint tudósítónk írja — hátba lőtte Szegecs Máthé pusztai lakost, kit falopáson ért. A tolvaj, mint mondja, többszöri kiabálására sem állott meg, ekkor lőtt utánna s golyója Szegecs hátába furódott, de nem ölte meg. Az orvosok azonban kijelentették, hogy sebe feltétlenül halálos. A kerülő ellen megindították a vizsgálatot. —

Ötven ember halálos veszedelemben. Ó-Becse bács megyei község közelében lévő szabiai révnél idegrázó jelenetnek voltak tanúi az emberek. A megáradt Tiszán a kompot akarták átusztatni a révészek, amelyben ötven ember, három kocsis és hat ló volt. A rozoga alkotmány éppen a folyó közepén léket kapott és elkezdett süllyedni. Valóságos kétségbeesés tört ki akkor a kompon ülők közt. A lovak hámjait elvagdalták s az állatokat a rohanó habok közé ugratták, hogy ezzel is kevesebb legyen a vízi jármű terhe. Minden hiába való volt, mert a komp rohamosan kezdett elmerülni. Ekkor már néhányan jajveszékelve ugrottak a vízbe s uszva igyekeztek elérni a partot. A legkritikusabb pillanatban érkeztek meg a molnárok és a halászok, akik azután csónakjaikon szabadították ki a veszedelmes helyzetből az utasokat. Egy ember, Kádár János azonban beleveszett a habokba, nyomatalanul s még holttestét sem vetette fel a zavaros áradat.

A fiu álma. Különös esetről írnak Munkácsról. Egy ottuni gazdag kereskedő leányát feleségül vette egy droholitsi lengyelországi földbérlo fia. Az ifju pár szintén Munkácson telepedett le. A férj közelebb egymásután három éjszakán ugyanazt a dolgot álmódta. Megjelent előtte egy droholitsi cipész mester, aki azt mondta neki:

— Fiam, mond el érettem a maszkirt! (azt a zsidó imádságot, melyet az elhaltakért szoktak mondani. A háromszor megismétlődött álm következtében az ifju ember levelet irt Droholitsba, honnét azt a hirt kapta, hogy az illető czigész csakugyan meghalt három nap előtt. A cipész özvegye pedig arról értesítette az álmok álmodóját, hogy ő tulajdonképpen nem a gazdag lengyel földbérő, hanem a szegény droholitsi földbérő fia. Gyermeke korában cserélték ki a bérő fiával, akit a cipész és neje csecsemő korában mggyilkolt. A szipész gyermeke azután a gazdag bérő fiaként növekedett fel, akinek összes vagyonát is örökölte. Az esetel most már a magyar és lengyel hatóságok is foglalkoznak.

A rabló tragédiája. Bakó György középajtai gazdaember a szekeren Száraz-Ajtáról hazafelé vitte Kovács Mózes gazdát, a kinek nagyobb összeg pénz volt a zsebében. Az út közepe felé Bakó leszállt s Kovácsot is leszállította a kocsijáról, hogy a lovak pihenjenek. A ravasz Bakó, mikor már a földön voltak, Kovácsot legyűrte és kirabolta a következő pillanatban pedig felugrott a kocsijára és a lovak közé vágott. Gyors vágatás közben a lovak egy telegráfpóznának vitték a rabló kocsiját, és az fölborult, Bakót alája temette s agyonnyomta. Az elrablott pénzt hiány nélkül megtalálták a zsebében.

Zsákba fináncz! Mint Nagyváradról telegrafálják: kellemetlen kalandja volt a napokban a margittai járás főszolgabírójának, Morvay Tihamérnak. A margittai kávéházban történt az eset. A főszolgabíró kedélyes hangulatban volt, midőn belépett oda egy pénzügyőri felvigyázó, a kire rákiáltott: — Z s á k b a f i n á n c z ! A kiáltásból még nem lett volna nagyobb veszedelem, ha a közigazgatás gondozója le nem ütötte volna a pénzügyőr sapkáját is. A megtámadott ember erre az inzultusra is csak mindössze azt válaszolta: — „Vegye fel a főszolgabíró azt a sapkát, melyen Magyarország czimere van!” — A főszolgabíró nem teljesítette ezt a kívánságot, hanem inkább a jelenlevő csendőr tiszthelyetessel elfogatta és másnapig elzáratta a megsértett pénzügyőrt. A dolgot a biharmegyei közigazgatási felettes hatóság agyon igyekezett hallgatni, ámde a súlyosan inzultált pénzügyőr a bíróságnál keresett elégtételt és becsületsértés, személyes szabadság megsértése és hivatalos hatalommal való visszaélés miatt jelentette föl a margittai közigazgatási pasát.

Pályázatok. Ajánlkozások.

Alkalmazást keres egy okleveles erdőőr, ki több évi szolgálat után ez idő szerint már 4 év óta egy 2200 kat. hold kiterjedésű erdő kezelésével van megbízva mint számadó erdőőr. Ezen felül két éven át az államerdészetnél erdőbecslésnél és rendezésnél foglalkozott s így az erdőnek üzemterv szerinti kezelésében teljesen jártas. Az illető 30 éves, nős, rom. kath. vallású. Ajánlatok Pál János czimére, Lehi pusztá, u. p. Gömör-Simonyi, küldendők. 1—3

AJÁNLKOZÁS.

Több évi gyakorlattal bíró, az irodai teendőkben is jártas jól szakvizsgázott 34 éves erdőőr önálló erdőkezelői állást keres. További tudakozódásokra az „Erdészeti Ujság” szerkesztősége ad közelebbi felvilágosítást.

Szerkesztői üzenetek.

Balázsházy Péter urnak, Zimbró. Werndl-fegyverek végett forduljon Kohn A. M. vas- és fém-üzletéhez: Budapest, VI. kerület, Mozsár utca 9 szám s kérjen árjegyzéket. A kitömésről szóló könyv ügyében kérdezősködjék Dr. Lendl Adolf tanár urnál, Budapest II. Donáti utca 7 szám.

Trucza Ignác hat. erdőőr urnak Gyergyó-Ditrón. Famesteri állásra képesítő vizsga ez idő szerint sehol sem tehető s így arra elkészülni sem lehet. Az állás főköellékei, hogy a különféle építkezésekben, tervek készítésében jártas legyen. Leglényegesebb szerintünk az, hogy jól értsen a vízi építkezésekhez, mert ezek jó keresztül vitele az erdészet legfőbb köelléke. Minden esetre szükséges, hogy képes legyen ellenőrizni, hogy az építkezések szorosan a tervek szerint vitesenek végbe. Előny az állás elnyerésénél az ács-, kőműves-, asztalos-mesterség ismerete és az iparszakiskola végzése. A famestertől még azt is megkívánják, hogy erdőőri szakvizsgája legyen s így az erdőkezeléshez is értsen.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradszky Emil.

